

at da de nedadgaaende Konjunkturer kom, tog man fat paa Tjenestemændene med en Hurtighed, man desværre ikke kendte, den Gang Konjunkturerne gik opad. Det ærede Medlem mener, at man tjener Staten og Samfundet og Tjenestemændenes Interesse bedst ved allerede i indeværende Rigsdags-samling at stryge den tilbageværende Del af Konjunkturtillæget. Det vil selvfølgelig være en kærkommen Haandsrækning til en Statskasse, der er fuldstændig mishandlet af et elendigt Venstrestyre, det vilde være en kærkommen Anledning til at faa Penge i Kassen og lade Tjenestemændene bringe de dertil fornødne Ofre, men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at saa stor er Naiviteten i hvert Fald ikke indenfor Tjenestemændenes Kreds, og man vil med Hænder og Fødder modsætte sig Planer om en saadan Reduktion.

Jeg kunde have Lyst til at fortælle, hvad Tjenestemændene har ofret fra 1. Oktober 1921 til Dato. Fra 1. Oktober 1921 til Dato har Sparekommissionen sparet i alt 39 Mill. Kr. Konjunkturtillæget er med den Nedgang, der er budgetteret for 1923—24, gaaet ned med i alt 21,3 Millioner; Nedgang i Dyrtidstillæg betyder en Besparelse paa ca. 30 Millioner, og den Nedgang i Konjunkturtillæget, som er vedtaget, og som ogsaa kommer til at gælde for 1924—25, udgør yderligere ca. 7,4 Millioner. Det vil sige: ialt en Besparelse for Statskassen paa 97,7 Millioner eller rundt regnet ca. 100 Millioner. Der er efter Venstres egen Paastand sparet 8 000—10 000 Tjenestemænd, og der er sparet de Beløb, jeg her har nævnt. Dette er ogsaa erkendt af Venstre. Undertiden overdriver man det lidt, særlig naar man kommer paa de Egne, hvor det er nødvendigt at fremstille Venstres mindre gode Villie overfor Tjenestemændene, nemlig naar man kommer langt ud paa Landet, saa smører man lidt tykt paa og er ikke bange for at lægge 20—25 Millioner til. Jeg skal ikke strides med det ærede Medlem om Berettigelsen af dette; jeg mener, at et 100 Millioner i alt Fald kan være nok. Dyrtidstillæget for den enkelte Tjenestemand er siden 1. Oktober 1921 gaaet ned fra 1 134 Kr. til 594 Kr., altsaa med 540 Kr., foruden at Konjunkturtillæget er gaaet betydelig ned. Jeg har altid kendt det ærede Medlem som en flink og elskværdig Kollega og har ikke kunnet forstaa, at han netop paa dette Omraade har vist sig saa blodtørstig. Jeg tænker, der er en vis Stemning i hans Kreds, han har ment det formaals-tjenligt at give efter for.

Saa fremsatte det ærede Medlem den

Paastand, at Dyrtidstillæget skal dække de forskellige Klassers Levefod. Denne Paastand er fuldkommen urigtig. Hele Lønningssystemet med 18 Lønningsskasser er indrettet for at give de paagældende Tjenestemænd en Løn, der svarer til deres Uddannelse og Kvalifikationer; der var ingen Grund til et Lønningssystem paa 18 Lønningsskasser, hvis Hensigten udelukkende var at give Tjenestemændene en ensartet Levefod. Jeg skal nævne, hvad der staar i Lønningskommissionens Betænkning om dette Spørgsmaal: „Dyrtidstillæget skal i nogen Grad give Dækning for Prisstigningen paa de vigtigste Livsformødenheder“. Hvis det skulde dække Levefoden, give Tjenestemændene af de forskellige Grader den Levefod, de har haft før Krigen, maatte det være nødvendigt at gøre Dyrtidstillæget forskelligt for de forskellige Tjenestemænd. En Departementschef har sikkert en anden Levefod end en Banearbejder ved Statsbanerne. Men der er netop ikke taget noget Hensyn til Levefoden; Dyrtidstillæget er ens for dem alle, store og smaa, og det er min Opfattelse, at det er en sund og rigtig Tanke, idet man er gaaet ud fra Prisen for de vigtigste Livsformødenheder og har givet et Dyrtidstillæg, der i nogen Grad svarede til Prisstigningen.

Det ærede Medlem har søgt at skabe et Modsætningsforhold mellem Lønarbejderne, kort sagt alle dem, der lever af Løn, og de andre Klasser i det danske Samfund. Jeg mener nu ikke, at en Sondring mellem pengelønnede og andre Samfundsklasser er tiltalende, men det ærede Medlem fremsatte den Paastand, at andre Befolkningsklasser er sparsommelige og kapitalopsparende i Modsætning til Tjenestemænd og Arbejdere. Jeg vil spørge det ærede Medlem, hvorfra han har den Viden, for jeg har ikke med min bedste Villie nogen Steder kunnet finde, hvad der er opsparet f. Eks. i Sparekasser af Tjenestemænd og Arbejdere. Jeg har derimod kunnet se, at der ifølge Statistiske Efterretninger her i Landet findes 1 336 000 Indskydere i Sparekasserne med en Indskudssum af under 2 000 Kr. hver; og disse har tilsammen indskuddt et Beløb paa 377 Mill. Kr. Jeg vil jo antage, at alle disse Smaasparere, som i Sparekasserne har indsat 377 Mill. Kr., fortrinsvis er Arbejdere og Tjenestemænd, som har haft Forstaaelse af at lægge lidt til Side for i Tilfælde af Sygdom og andet at have en Nødskilling at falde tilbage paa. Jeg skal nævne, at ca. 197 000 Indskydere med over 2 000 Kr.s Indskud i Sparekasserne har